

Dubrovnik živi putem svojih gostiju kao u najbolja vremena. Čini mi se da je Dubrovnik, s jedne strane, dokaz značajnih resursa s kojim raspolaže Hrvatske, i, s druge strane, jasan primjer kako smo griješili u prošlosti – mislim na privatizaciju.

Igre radi bilo bi dobro procijeniti koja je danas vrijednost privatizirane imovine i koliki su gubici za Grad i Hrvatsku. Na žalost vidimo, Liburnija to pokazuje, da se stvari ne mjenjaju. I dalje vrijedi pravilo: pleti kotac kao otac.

Vratimo se Dubrovniku.

Invazija turista, posebno francuza, čine Dubrovnik kozmopolitskim gradom i podsjeća me na slavna vremena dubrovačke Republike. Naviru podaci o Dubrovniku kao trgovačkoj sili, njegovom priznanju SAD-a u XVIII stoljeću, ali i diplomatskoj aktivnosti i čuvanju nezavisnosti na ovom trusnom području. Sve je to bio Dubrovnik. I danas je Dubrovnik u novim projektima. Građani Dubrovnika će vam s ponosom govoriti o svojim akcijama. Ovo, jasno, nikako ne znači da nema problema. Ima ih ali su ih svjesni što je pravi put njihovog rješavanja. Razvojem pojavljivat će se novi problemi zato valja postojeće brzo riješiti. Ono što je bitno istaći jest činjenica da će, u narednom razdoblju, kulturna i zemljišna renta u Dubrovniku i dalje rasti. I dok je za ostalu Hrvatsku moguće braniti tezu da su nekretnine precjenjene za Dubrovnik mi se čini da ta ocjena ne važi.

Evo, dragi čitaocē, nakon dužeg vremena i nešto pohvalno na ovim stranicama. Da imamo strategiju razvoja novi bi se projekti već počeli realizirati kao što je Trogir, Šibenik; pa i Zadar zaslužuje veću pažnju.

I na kraju, Hrvatska ima dovoljno pameti da pokrene svoj razvoj a strane investicije mu mogu biti samo podrška.